

Dílnu postavil místo kurníku

DAGMAR HUMPOLÍKOVÁ

Čtyřicítka erbů měst a obcí vrytých do lipového dřeva vystavuje v těchto dnech v Obecní knihovně ve Vranovicích tamní řezbář Oldřich Vajbar. Na uměleckou školu se v mládí nedostal, protože mu nevoněla ruština. Tvorbu si pětadesátiletý stolař užívá až teď v důchodu. Jeho práci mohou zájemci zhlédnout do konce listopadu.

Oldřich Vajbar je profesí stolařem. Dnes se však už se dřevem baví jen ve volných chvílích a řezbářstvím si zpřijemňuje důchodové volno. Vůně dřeva ho provázela od dětství. Jeho otec byl

bednářem a kromě zaměstnání v tehdy proslulé vranovické Frutě zásoboval místní vinaře bečkami na víno. Právě on přivedl svého syna k řezbářské zálibě.

„Jednou mi řekl, že potřebuje na čelo sudu udělat věnování. Nikdy předtím jsem to nedělal, ale povedlo se. A už mi to zůstalo,“

vzpomíná Oldřich Vajbar na začátky své tvorby.

Pak už prý byl jen krůček k tomu, aby přestavěl

kurník pro slepice na řezbářskou dílnu. „Ty slepice nám moc nešly, tak jsme jejich chov zrušili. A Olda hned věděl jak ten volný prostor využije. Přestavěl ho na dílnu a spokojeně se v ní zažívá dodnes,“ prozradila s úsměvem manželka.

Vajbar kouzlí ze dřeva nejen erby, ale i obrazy, rámy na zrcadla a zdobí sudy na víno. Ať už na požádání známých, občasných zákazníků nebo pro vlastní potěšení. Zvlášť v zimě, když není tolik práce na zahradě. „Jeden erb mě trvá asi čtyři hodiny, státní znak je složitější, ten jsem dělal asi čtyři dny,“ přiblížil Vajbar.

V mládí ho lákala umělecká škola, ale odmítal se učit povinnou ruštinu. To rozhodlo. Tehdejší režim mu studia neumožnil, a tak se vyučil stolařem. Nesplněný sen mu dnes vynahrazuje vnuk, který studuje na umělecko průmyslové škole. „Přece jen se tam někdo z naší rodiny dostal,“ projevilo Oldřich Vajbar svou spokojenost.

